
Fischer Mária

VISSZATOLATNAK AZ ÉVEK

Visszatolatnak az évek. Csukamájolajos,
lázongó prepubertás. Fűzős a cipő,
egy sima, egy fordított a harisnya, a sál.
Bő bugyogóm bábszinű, s a gubó betakar
térdemig, és térdemtől hónaljámig ér –
Van, hogy a nyár grenadin. Gézkönnnyű szövetén
látszik a csont meg a bőr. Nyelvemet ölti ki rám,
bánt a tükör. Csak a kígyótól félek, igaz.
Nyűgös lány vagyok, egy nagy ravasz. Ezt kinövöm,
mondják most a nagyok, s egyszer majd virulok,
mint a tök, ott a mezőn. Kár, hogy nincs szeretőm.
Másoknak van, hencegnek – néha – nekem.
Már én is hazudok, már tátong az eszem,
káprázó szakadék. – Billeg alattam a szék.

A NÓTA SEM UGYANAZ

Abban a tegnapi napban volt némi remény,
ám a regény nem rólunk szólt. Próbababák
ültek a kert padon, két együgyű amazon
meztelenül. Kameráddal, kamerával – amúgy
meg szabadon. Méltóságról szó sem esett.
Furcsa romantika, bágyadt hedonista szeánsz.
Megszületett tavaszok színe-javához idő
kellene, más reneszánsz. Gondoltam, szezonom
régiszezon, fazonom régi fazon, fülemig
gombolom ancugomat, majd obszcén dalokat
dúdolok árnyaltabb hangomon. Álmodozás,
rákontrázás, prűd nóta helyett szerepek
színtjén vesztegelek. Móját is megadom,
jól tudom. Új névvel. Forgó színpadokon.